

Piero della Francesca

ur. ok. 1415 w Sansepolcro, zm. 1492 w tamże.

Włoski malarz i teoretyk malarstwa.

Piero della Francesca łączył w swej twórczości wcześniejszą tradycję. Malował obrazy tablicowe i freski o tematyce religijnej, także kompozycje alegoryczne o skomplikowanej symbolice. Postacie były zwykle dość masywne, o proporcjach zbliżonych do ówczesnej rzeźby florenckiej; w strukturze obrazów istotną rolę odgrywało światło (światłocien, refleksy barwne) i oparta na podstawach matematycznych perspektywa. Dzieło Piera della Francesca pod tytułem „Madonna di Senigallia” zostało namalowane w 1474 roku, pierwotnie dla kościoła Santa Maria Della Grazie w Senigalli. Aktualnie obraz przechowywany

jest w Galleria Nazionale delle Marche, w pałacu Ducal Urbino.

Obraz został namalowany techniką olejną na desce. Jego wymiary to 67 na 53,5 cm.

„Madonna di Senigallia” ukazuje postać Maryi trzymającej na rękach małego Jezusa. Po jej prawej stronie widnieje postać anioła, a po lewej młodej kobiety. Scena została przedstawiona w typowym domu epoki renesansu.

Maryja, która znajduje się na pierwszym planie, wygląda na bardzo młodą dziewczynę. Wygląd jej twarzy jest bardzo ciekawy – trudno zorientować się, jakie wyraża emocje. Głowa Maryi jest podłużna i dość okrągła. Oczy ma delikatnie przymknięte, patrzące w dół – wygląda jakby w tym momencie nad czymś myślała. Nos jest stosunkowo nisko osadzony w twarzy, lekko zadarty, a nozdrza są szerokie. Usta ma zaciśnięte i bardzo wąskie, w kolorze bladego różu. Jej podbródek jest długi i wystający. Na jego końcu znajduje się niewielki dołeczek, który dodaje jej dużo uroku. Czoło Maryi jest wysokie. Jej głowę przykrywa jasnobezowa chusta, która z tyłu, boków i na czubku tworzy coś w rodzaju welonu, ściśle zasłaniając uszy i włosy. Chusta ta ma wiele zagięć i fałdek, jednak na czole jest dość gładka – tylko w czterech miejscach tworzy delikatne plisy (dwa po prawej stronie czoła, jedno na środku i jedno po lewej). Jej szyja jest proporcjonalna w stosunku do głowy – ani nie zbyt długa, ani zbyt krótka. Postać Maryi ubrana jest w czerwoną suknię. Na dekolcie sukienki widać niewielki fragment białego materiału. Suknia ta na linii od obojczyków do zakończenia mostka, posiada rząd czarnych tasiemek. Górna część sukienki jest gładka, przylega do ciała Maryi i tworzy coś na rodzaj gorsetu. Od zakończenia wiązania z tasiemek zaczyna się delikatnie rozszerzać i dzięki temu marszczy się. Rękawy sukni od zewnętrznej strony rąk są rozcięte, z których to rozcięć wystaje biały materiał (zapewne z tego samego elementu garderoby, co materiał widoczny na dekolcie). Kolejna warstwa ubioru Maryi to długi płaszcz koloru wielbłądziej wełny. Przykrywa on w całości jej lewą rękę (oprócz dłoni), ramiona, najprawdopodobniej plecy, a także prawą rękę do przedramienia. Płaszcz ten wydaje się być wykonany z grubego materiału, ponieważ ciężko leży na prawej ręce, zaginając się w szerokie fałdy. Ostatnia już część ubioru Maryi to kolejny płaszcz. Tym razem jest to fioletowo-morski duży kawałek materiału, który lewą stronę ciała Matki Zbawiciela przykrywa całkowicie – od stóp, poprzez rękę, aż do ramienia i barku. Z drugiej strony przykryte jest tylko ramię i prawa pierś.

opracowały: Gabriela Szczygiełek, Klaudia Świerczek klasa II B.